Адам Міцкевич

Роздуми в день від'їзду

Перекладач: О.Ющенко

Джерело: Міцкевич Адам. Вибране: Поетичні твори.— К.: "Веселка", 1984

І звідки цей жалю чудного прояв?
Я до самотніх знов іду покоїв,
Немов забув щось; поглядом змутнілим,
Немовбито в обличчя друзям милим,
Дивлюсь на стіни! Вечори й світання
Вони терпляче слухали зітхання.
Біля вікна просиджував я часто,
Не знаючи, кого чекав, як щастя...
Усе тут надокучило до краю.
Ходжу й думки сумні перебираю,
Іду без цілі до дверей, і знову
Годинника залізну чую мову,
За тактом такт. Десь шашіль заховався
І, мов коханець любій, обізвався.
От візники. Надходить ранок швидко.
— Беріть книжки й дрібні оті пожитки!
Тож їдьмо! Непривітні ці пороги!
Не вчую слів: "Щасливої дороги!"

Що ж, місто це покину: швидше б зникли
З очей жильці, що серцем не привикли
До мене. Сліз чи смутку не бажаю
Завдати їм, коли я від'їжджаю.
Як по луці, що райдугою грає,
Пушинка із кульбаби пролітає,
Що здмухнута із в'ялої стеблини,
І десь троянду по дорозі стріне,
Захоче біля неї відпочити,

Та вітер знов жене її сердитий,-
Так я наймення й постать невідому
Носив по вулицях у місті цьому.
Рої красунь люб'язно і ласкаво
Мене стрічали: зайда! як цікаво!
Метеликом милується хлопчина.
Зловив — і випустив: хай далі лине!

Летім! Є крила в нас для повороту,
Летім і більш не знижуймо польоту!
А в пам'яті: юнак із батьківщини
Від друзів, від коханої дівчини
В дорогу їхав. І хустки, і листя
Услід шуміли. Сльози впали чисті,-
Я, молодий, в плачі вбачав розраду.
Тепер же все лишилося позаду!
Неважко молодому і вмирати —
Він мислить жити в серці друга, брата,
Жони... Але старий розкрив облуди,
Не вірить в людські і надлюдські чуда,
Він зна: назавжди ляже у труну.
Від'їзд — як смерть. В хвилину цю сумну
Я — ніби мрець. Сідаймо. Не затрима
Ніхто труну в дорозі, та й очима
Не проведе — і вдома сліз не зронить,
Почувши, як дзвінок поштовий дзвонить.

1825, 29 жовтня, Одеса